

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. София, 04.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 07.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7174** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на И. З. З. от [населено място], против заповед № 8121К-4341 от 26.05.2022 г. на министъра на вътрешните работи, с която е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР) - младши експерт в сектор „Оперативен център“ на Специализиран отряд „Въздушно наблюдение“ в Главна дирекция „Гранична полиция“ при Министерство на вътрешните работи (МВР), на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 и чл. 108 от ЗДСл - служебното правоотношение е възникнало, след като назначеният държавен служител, считано от 24.09.2009 година, е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В жалбата се излагат твърдения относно незаконосъобразността на заповедта. Счита, че оспореният акт е издаден и в противоречие с целта на закона. Твърди, че е нарушено правото му на защита, тъй като липсва яснота относно основанията за прекратяване на служебното му правоотношение. В тази връзка жалбоподателят сочи, че правното основание не е нововъзникнало, а е съществувало към момента на назначаването му. При същите обстоятелства са назначени и други служители в сектора, поради което изтъква, че спрямо него е налице лично отношение и дискриминационно третиране. Така релевираните с жалбата доводи са доразвити в подробна писмена защита, в която твърди, че административният акт е издаден в

противоречие с разпоредбите на Конституцията на РБ. Моли съдът да отмени оспорената заповед. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът, министърът на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Подробни съображения излага в писмени бележки. Не претендира разноски.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От приложената административна преписка се установява, че И. З. З. е назначен със заповед № К-4487 от 04.05.2011 г. на министъра на вътрешните работи на длъжност „специалист VI степен (ръководител полети)“ в група „Лек хеликоптер - база Б.“ на Специализиран отряд „Въздушно наблюдение“ при Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР, считано от 13.05.2011 г. (л. 8 и сл.).

Във връзка с промени в щата на Специализиран отряд „Въздушно наблюдение“ при ГДПП – МВР от страна на директора на Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР, на основание чл. 186, ал. 1 и чл. 191, ал. 1, т. 10 от ЗМВР, последователно са издадени заповед № 2659 от 24.06.2011 г. и заповед № 3819 от 21.09.2011 г. (л. 10 и 11), както и заповед № 4053 от 31.05.2014 г., издадена на основание чл. 186, ал. 1 и чл. 191, ал. 5 от ЗМВР във връзка с чл. 53, ал.1 от Наредба 1з-2525/14.12.2012 г. за определяне условията и редът за преминаване на държавната служба в МВР. След утвърждаване на нов щат на 01.09.2014 г. е издадена и Заповед № 5965 (л. 13), с която на основание чл. 159, ал. 1, т. 3 и чл. 164, ал. 1 от ЗМВР З. е преназначен на длъжност специалист VI степен в група „Оперативен център“ от специализиран отряд „Въздушно наблюдение“ при същата главна дирекция, считано от 06.11.2014 г.

Със заповед № 8121К-2415 от 07.02.2017 г. на министъра на вътрешните работи (л. 16) З. е преназначен на длъжност „младши експерт“ в сектор „Оперативен център“ на Специализиран отряд „Въздушно наблюдение“ при Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР, експертно ниво 7, с ранг V младши, за неопределено време, считано от 01.02.2017 г.

Тази длъжност З. е заемал към момента на извършване на служебна проверка в системата за междурегистров обмен „Реджикс“ (RegiX) за наличието на упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. По делото е представена справка с рег. № 3282р-9374/26.04.2022 г., от която се установява, че И. З. получава лична пенсия за осигурителен стаж и възраст с начална дата на пенсията - 24.09.2009 г.

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, установеното е отразено в издадена докладна записка рег. № 3282р-9536 от 27.04.2022 г. (л. 17) с предложение на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл да бъде прекратено служебното правоотношение на И. З. З. - младши експерт в сектор „Оперативен център“ на Специализиран отряд „Въздушно наблюдение“ при Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР, с едномесечно предизвестие.

С предизвестие рег. № 8121р-8933 от 05.05.2022 г. (л. 20) министърът на вътрешните работи е уведомил И. З., че след изтичане на едномесечния срок, ще прекрати служебното му правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл - когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Предизвестieto е връчено на З. на 13.05.2022 г.

С оспорената в настоящото производство заповед № 8121К-4341 от 26.05.2022 г. на

министъра на вътрешните работи е прекратено служебното правоотношение на И. З. с ранг III младши на длъжност младши експерт в сектор „Оперативен център“ на Специализиран отряд „Въздушно наблюдение“ при Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР, считано от 13.06.2022 г. Заповедта е издадена на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 и чл. 108 от ЗДСл, във връзка с придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Посочва се и изплащането на дължимите обезщетения. Заповедта е връчена лично на служителя на 12.07.2022 г.

По делото е приложена административната преписка във връзка с назначаването, преназначаването и прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия; списък с длъжностите в сектор „Оперативен център“ при Специализиран отряд „Въздушно наблюдение“ при Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР (л. 22); заповеди на министъра на вътрешните работи за утвърждаване на щата на Специализиран отряд „Въздушно наблюдение“ при Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР, издадени в периода от 29.07.2014 г. до 28.03.2022 г. (л. 23-49); справка рег. № 3282р-24042 от 13.10.2022 г. (л. 68) и справка рег. № 3282р-25774 от 02.11.2022 г. (л. 72) на началника на отдел „Човешки ресурси“ относно назначените в Специализиран отряд „Въздушно наблюдение“ при ГДГП - МВР държавните служители, за които към момента на назначаването им са били основанията по чл. 106, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 108 от ЗДСл.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Оспорената заповед е връчена на 12.07.2022 г., а жалбата е постъпила в АССГ на 26.07.2022 г., поради което е подадена в срока по чл. 149 от АПК, във връзка с чл. 124, ал. 1 от ЗДСл. Подадена е от надлежна страна - адресат на акта и при наличие на правен интерес, тъй като с оспорения административен акт е прекратено служебното правоотношение на оспорващия И. З., с което се засяга непосредствено и неблагоприятно правната му сфера.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед № 8121К-4341 от 26.05.2022 г. на министъра на вътрешните работи представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При преценката, съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, тъй като министърът на вътрешните работи е орган по назначаването по смисъла на чл. 106, ал. 1 ЗДСл. Този извод не се променя от извършените преназначавания на И. З. на друга служба в същата администрация (МВР), тъй като в тези случаи не се касае за възникване на ново служебно правоотношение, респективно за назначаване за втори път и съответно за повторно встъпване на държавна служба. Първоначално възникналото служебно правоотношение се запазва, но се изменя, поради което органът по назначаването остава министърът на вътрешните работи.

Спазена е установената от закона форма. По силата на чл. 108, ал. 1 ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Оспорената заповед отговаря на изискуемото законово съдържание - подписана е от

органа по назначаването, съдържа дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба, включително с отбелязване на правното и фактическо основание за издаването ѝ.

Не се констатират данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения - такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати органът по назначаването би постановил акт в друг смисъл.

Между страните няма спор, че към момента на издаване на оспорваната заповед И. З. е заемал длъжността - младши експерт в сектор „Оперативен Център“ към Специализиран отряд „Въздушно наблюдение“ при Главна дирекция „Гранична полиция“ при Министерство на вътрешните работи. Същият е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст с начална дата на пенсията - 24.09.2009 г.

Разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл предвижда, че органът по назначаване може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, включително когато е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от КСО.

Следователно, предпоставка за прилагане на нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл е възникнало и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и е ирелевантно на кое от основанията регламентирани в Глава шеста, Раздел I от КСО „Пенсии за осигурителен стаж и възраст“ е придобито правото. Това е така, тъй като законът не разграничава отделните случаи на пенсиониране, иначе казано не регламентира различен вид пенсия с отделните състави в Раздел I „Пенсии за осигурителен стаж и възраст“.

На следващо място, фактическият състав на нормата, послужила като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия, изисква придобиването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и упражняването на това право да са налични едновременно преди възникване на служебното правоотношение.

В настоящия случай не е спорно и е видно от писмените доказателства, възникналото право на пенсия е упражнено от 24.09.2009 г. Със заповед № К4487 от 04.05.2011 г. на министъра на вътрешните работи оспорващият е назначен на длъжност „специалист VI степен (ръководител полети)“, считано от 13.05.2011 г., а със заповед № 8121К-2415 от 07.02.2017 г. е преназначен на длъжност „младши експерт“, с ранг V младши, считано от 01.02.2017 г. Не е спорно, че заповедите са влезли в сила и са породили правни последици между страните по делото.

Следователно, прекратеното с оспорваната заповед служебно правоотношение е възникнало, след като служителят е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, поради което към датата на издаване на оспорената заповед е налице хипотезата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение при възникнало и упражнено право на пенсия. С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че в случая са изпълнени материалноправните предпоставки на чл. 106, ал. 1, т. 6 от КСО.

Освобождаването на държавния служител по реда на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл се извършва по преценка на органа по назначаването в кръга на неговата оперативна самостоятелност и в тази хипотеза административният орган не е длъжен да излага

мотиви и да прави подбор. Съгласно чл. 169 АПК, при оспорване на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност, съдът проверява дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административните актове. В тази връзка извън правомощията на съда е да упражнява контрол върху целесъобразността на оспорената заповед. Изцяло на органа е преценката дали да се възползва от възможността едностранно с предизвестие да прекрати служебното правоотношение при наличието на условията за това. В тази връзка са ирелевантни обстоятелствата за наличието или липсата на други служители в съответната дирекция и отдел на МВР, за които е изпълнен състава на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл.

Възражението на оспорващия за противоречие с целта на закона и неравно третиране е неоснователно поради факта, че именно законът е предвидил възможност и хипотеза, при която е допустимо прекратяване на служебното правоотношение на служителя в случай, че той е придобил право на пенсия. Да се приеме обратното би следвало да се приеме, че самата разпоредба противоречи с целите на закона. (Решение № 1270 от 27.01.2020г. по адм. д. № 1315/2019 г., V о. на ВАС).

Неотносими към правния спор са доводите, изложени в жалбата за неравно третиране. Дискриминация е само това неравно третиране, което е основано на някои от визираните в чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация признаци. Лицето, което твърди, че спрямо него е осъществен акт на неравно третиране трябва да докаже факти и обстоятелства, които преценени в своята съвкупност създават обосновано предположение за вероятно осъществяване на неравно третиране поради някой от защитените признаци. В случая не е налице защитен признак, който да е основа за разграничение вътре в релевантната група от държавни служители придобили и упражнили правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст и въз основа на който неблагоприятното положение под формата на прекратяване на служебното правоотношение да се приеме за дискриминационно. В този смисъл е и практиката на ВАС при твърдения за дискриминация при спорове аналогични на настоящия. (Решение № 7272 от 11.06.2020 г. на ВАС по адм. д. № 2647/2020 г., V о., Решение № 9699 от 1.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 4540/2022 г., V о и др.)

Необосновано е твърдението на оспорващия, че процесната заповед е издадена в противоречие с чл. 6 от Конституцията на Република България. Съгласно даденото тълкуване на чл. 6 от Конституцията с Решение № 14 от 10 ноември 1992 г. по конституционно дело № 14/1992 г. на Конституционния съд „равенството на всички граждани пред закона по смисъла на чл. 6, ал. 2 от Конституцията означава равенство пред всички нормативни актове; социалните признаци за недопускане ограничения на правата или предоставяне на привилегии са посочени в чл. 6, ал. 2 от Конституцията изчерпателно; привилегии, основани на посочените в чл. 6, ал. 2 от Конституцията социални признаци, са нарушения на принципа за равенство на всички граждани пред закона“. Според решението „всеки от тези признаци представлява за отделния гражданин равна възможност, предвидена и гарантирана в Конституцията, която не може съгласно чл. 6, ал. 2 да бъде основание за привилегировано отношение към него или за ограничаване на правата в качеството му на гражданин, равенството пред закона означава равнопоставеност на всички граждани пред закона и задължение за еднаквото им третиране от държавната власт“. Предвид изложеното и с оглед съдебната практика на ВАС, цитирана по-горе и приложена в казуса по делото следва, че разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл за прекратяване на правоотношението

съответства на целта на закона и на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК, като същата е в съответствие с чл. 6, ал. 2 от Конституцията за равенство пред закона.

По изложените съображения жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и доколкото ответникът не претендира разноси, такива не следва да се присъждат в настоящето производство.

По изложените съображения Административен съд - [населено място], I отделение, L. състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. З. З., срещу заповед № 8121К-4341 от 26.05.2022 г. на министъра на вътрешните работи.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: